

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném
z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr.
Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce X, narozen dne X
státní příslušnost X
bytem X

proti

žalovanému **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 10. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 8. 2019, č. j. X. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 77 odst. 3 stejného zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky.
2. Žalobce nejprve popsal průběh správního řízení a poté obecně namítal, že žalovaný vyložil zákon o pobytu cizinců účelově a diskriminačně, napadeným rozhodnutím bylo porušeno lidských práv žalobce, byla opomenuta zásada přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nesprávně aplikováno správní uvážení, nesprávně hodnoceny důkazy a porušeny předpisy o dokazování. Nadto žalobce namítal také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce konstatoval, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nelze mechanicky aplikovat § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ale je nutno posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. To dle žalobce vyplývá z aplikační přednosti Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) před zákonem o pobytu cizinců a z práva Evropské unie, zejména z preambule a článku 17 Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o sloučení rodiny“). Žalobce přirovnával zásah do rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků v důsledku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu k zásahu do rodinného života a práva na volný pohyb občana Evropské unie v důsledku vyhoštění. Žalobce dále argumentoval, že podle směrnice o sloučení rodiny je považováno odejmutí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny z důvodu veřejného pořádku za přiměřené opatření výhradně v situacích, kdy cizinec spáchal nebo od něj hrozí spáchání závažné trestné činnosti. Podle žalobce by také cizincům s integrovanou rodinou na území České republiky měla být vždy poskytována vyšší ochrana než ostatním cizincům.
4. Žalobce tvrdil, že v jeho případě správní orgány nesprávně zjistily rozsah rodinných vazeb na území České republiky. Žalobce v České republice žije od roku 2008 se svými rodiči a má zde i širší rodinné vazby a přátele. V České republice absolvoval základní i střední školu (obor automechanik). Je věřící a angažuje se v Pravoslavné církevní obci v Jablonci nad Nisou. Po propuštění z výkonu trestu má na území České republiky zajištěno bydlení a

zaměstnání. Zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu by došlo k podstatnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, protože by pravděpodobně ztratil svou rodinu, zázemí a pracovní příležitost. Žalobce neovládá mateřský jazyk a v zemi původu nemá žádné rodinné ani sociální vazby. Patří k německé menšině, která je v Kazachstánu podrobena systematickému nátlaku ze strany státu, v případě návratu do země původu se proto cítí ohrožen na životě a zdraví. Žalobce navrhoval provést důkaz Hodnocením průběhu psychoterapeutického programu na Specializovaném oddíle Vazební věznice Liberec a Stanoviskem probační a mediační služby, z něž vyplývá jeho součinnost s Probační a mediační službou po propuštění z výkonu trestu.

5. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a vzhledem k tomu, že se žalobní námitky shodovaly s odvolacími námitkami, v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a spisový materiál. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl.

III. Zjištění ze správního spisu

7. Dne 12. 6. 2019 bylo z moci úřední zahájeno správním orgánem I. stupně s žalobcem řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců na základě podnětu - opisu z evidence Rejstříku trestů, z něž vyplynulo, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 8. 4. 2016, č. j. 52 T 4/2015 - 644, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 9. 2016, č. j. 2 To 77/2016 - 722, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let se zařazením do věznice s dozorem pro spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.
8. Ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 26. 6. 2019 žalobce uvedl, že v České republice žije od roku 2007, integrace byla bezproblémová díky přítomnosti rodičů a širší rodiny. Žalobce absolvoval v České republice základní školu a vyučil se v oboru automechanik. Nástavbové studium nedokončil z důvodu trestního stíhání. Až do nástupu do výkonu trestu odnětí svobody byl zaměstnán. Po propuštění z výkonu trestu chce studovat a pracovat, což doložil příslibem zaměstnání. Trestný čin spáchal z mladické nerozvážnosti, jeho spáchání lituje. Uvedl, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu by došlo k podstatnému zásahu do jeho

soukromého a rodinného života, protože by pravděpodobně ztratil svou rodinu, zázemí a pracovní příležitost. Zdůraznil, že je německé národnosti a nevládne mateřským jazykem. Pro případ vycestování do země původu vyjádřil obavy o svůj život a zdraví, protože většinové obyvatelstvo v Kazachstánu je negativně naladěno vůči národnostním menšinám. Obava z pronásledování vedla k odchodu z vlasti i jeho rodiče.

9. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí tak, že § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců mu nestanovuje povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu

do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a uvedeného zákona a odkázal

na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce. Žalobce neuvedl ani žádné mimořádné a závažné okolnosti, které by vedly správní orgán I. stupně k závěru, že zrušením povolení k trvalému pobytu by došlo k porušení žalobcových práv zaručených článkem

8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky zůstal cizinec, který porušuje její zákony, byť by došlo zrušením povolení k trvalému pobytu k zásahu do jeho

soukromého a rodinného života, ostatně test proporcionality provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy. Právo pobývat na území cizího státu nelze kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních lidských práv chráněných ústavním pořádkem České republiky. V této souvislosti správní orgán I. stupně odkazoval na judikaturu Ústavního soudu, konkrétně nález ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06 a nález ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. III. ÚS 443/17. Závěrem správní orgán I. stupně zdůraznil, že nelze dávat na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k trvalému pobytu. Soudní vyhoštění zakazuje pobyt cizince v České republice a zároveň mu stanovuje délku, po kterou nesmí v České republice pobývat. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci pouze odebírá nejvyšší pobytové oprávnění, které může cizinec, vyjma občanství, v České republice získat.

10. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zamítl. Citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu, zmiňoval rozsudky ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018 - 32,

ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 - 51, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 - 31, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 32 a ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47a uzavřel,

že v případech, v nichž je důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu skutečnost, že cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného

činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky, nejsou správní orgány povinny posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince

ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný zdůraznil, že žalobce si zapříčinil

ztrátu pobytového statusu svým vlastním vědomým jednáním. Musel si být vědom, že jeho protiprávní jednání ohrožuje mimo jiné i jeho pobytový status na území České republiky. Rozhodnutí

o zrušení povolení k trvalému pobytu nezakazuje žalobci realizovat jeho rodinný a soukromý život a je na něm, aby našel cestu ke kontaktům s rodinou v rámci nižších pobytových oprávnění. Pokud by v důsledku povinnosti vycestovat z území České republiky byla ohrožena nějaká žalobcova základní práva, obsahuje právní řád České republiky pro takové případy jiné ochranné instituty (např. poskytnutí mezinárodní ochrany či pobytové tituly za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování).

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. Během ústního jednání konaného dne 13. 5. 2020 žalobce zejména poukazoval na skutečnost, že byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněčně propuštěn a musí plnit podmínky dohledu. Pokud by v důsledku napadeného rozhodnutí musel z území České republiky vycestovat, mohlo by to být hodnoceno jako závažné porušení podmínek dohledu. Pokud ale nevycestuje, poruší rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný setrval na právní argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí a dodal, že ani podmíněčné propuštění z výkonu trestu na věci nic nemění. Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Žalovaný své závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36).
14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterým byla zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a podle § 77 odst. 3 stejného zákona stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky od právní moci rozhodnutí orgánu I. stupně, případně od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
15. Mezi stranami není sporné, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 8. 4. 2016, č. j. 52 T 4/2015 - 644, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 9. 2016, č. j. 2 To 77/2016 - 722,

k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let se zařazením do věznice s dozorem pro spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. V důsledku tohoto odsouzení byly splněny podmínky pro použití § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení, jak je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoliv správního uvážení. Nemůže tedy přihlížet k závažnosti trestného činu, chování žalobce po vynesení odsuzujícího rozsudku a ve výkonu trestu odnětí svobody, k jeho podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody s uloženým dohledem či následné součinnosti s Probační a mediační službou. Z tohoto důvodu soud nepřistoupil ani k provedení důkazů. Hodnocením průběhu psychoterapeutického programu na Specializovaném oddělení Vázební věznice Liberec a Stanoviskem probační a mediační služby. Dle přesvědčení soudu nemůže být respektování správního rozhodnutí, kterým je žalobci mimo jiné stanovena lhůta k vycestování z České republiky, hodnoceno jako závažné porušení podmínek dohledu.

16. Sporná otázka v nyní projednávané věci ale spočívá především v tom, zda a v jakém rozsahu se měly správní orgány zabývat přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
17. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
19. Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

20. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, a ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016 - 39). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
21. Byť zákon o pobytu cizinců nestanovuje povinnost zkoumat dopady rozhodnutí podle § 77 odst. 1 do soukromého a rodinného života cizince, s ohledem na mezinárodní závazky České republiky nelze od takového zkoumání vždy upustit, pokud cizinec takovou námitku vznesl.
22. „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 - 51, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 - 47, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, či ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018 - 32, a další).
23. V rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Azs 87/2017 - 28, však Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že zákonodárce nemohl domyslet veškeré situace, na které dopadne § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Některé případy mohou být natolik specifické, že samotné naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení nepředstavuje záruku proporcionality rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dále výše uvedené závěry v navazující judikatuře doplnil: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, obdobně viz také rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016 - 47, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53).

24. Podmínky § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů nebude zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, ani porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ovšem takovou situaci nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo použitelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud cizinec vznese konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. též nedávné rozsudky ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 - 27, č. 3852/2019 Sb. NSS).
25. V posuzované věci se správní orgány, byť stručně, námitkou nepřiměřenosti zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života z tohoto pohledu zabývaly. Správní orgán I. stupně konstatoval, že zrušení trvalého pobytu žalobce není v posuzovaném případě v rozporu s článkem 8 Úmluvy, neboť má zákonný důvod do soukromého a rodinného života žalobce zasáhnout. Zásah je v souladu se zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti, předcházení zločinnosti a ochraně práv a svobod druhých. Skutečnosti uváděné žalobcem nelze považovat za takové mimořádné a závažné okolnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení článku 8 Úmluvy. Se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce neuvedl žádné mimořádné skutečnosti, které by převážily nad veřejným zájmem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu, se žalovaný ztotožnil. Stejně jako správní orgán I. stupně zdůraznil, že případný zásah do soukromého a rodinného života žalobce zapříčinila jeho protizákonná činnost a při jejím páčání si žalobce musel být vědom, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen realizaci jeho soukromého a rodinného života během jeho pobytu na svobodě, ale i jeho pobytový status jakožto cizince na území České republiky. Uvedl, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nezakazuje žalobci realizovat jeho rodinný a soukromý život na území České republiky v rámci nižšího pobytového oprávnění. K tomu soud dodává, že na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl žalobce z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (být v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů.
26. Námitky žalobce související s tvrzenou aplikační předností směrnice o sloučení rodiny před zákonem o pobytu cizinců soud považuje za nedůvodné, protože směrnice o sloučení rodiny byla do českého právního řádu implementována zákonem č. 428/2005 Sb., kterým se měnil zákon o pobytu cizinců a další související zákony, a jak uvedená směrnice, tak její transpozice do zákona o pobytu cizinců se týkají povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení

rodiny, tedy jiného typu pobytového oprávnění cizince na území České republiky než je předmětem soudního přezkumu.

27. Pokud jde o zcela obecné tvrzení o útlaku občanů Kazachstánu německé národnosti, k níž žalobce patří, ze strany kazašských státních orgánů, žalovaný žalobce správně odkázal na jiné instituty obsažené v právním řádu České republiky (zejména v zákoně č. 325/1999 Sb., o azylu), jichž žalobce může využít.

V. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. května 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu